

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Anne Lisbeth

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098736761856/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

blev der et nendeligt Rum for Tanker, hun før aldrig havde fornummet.

I een Foraarsnat her i Norden kan Bøgeskoven springe ud, staae i sin unge, lyse Pragt ved Dagens Solskin, i eet eneste Secund kan indeni os hæve og udfolde sig den Sød af Synd i 5 Tanker, Ord og Gjerning, der i vort førte Liv er nedlagt; den løfter og udfolder sig i eet eneste Secund, naar Samvittigheden vaagner; og *Var Herre* vækker den, naar vi mindst vente det; da er der Intet at undskylda, Gjerningen staaer og vidner, Tankerne faae Ord og Ordene klinge lydeligt ud over Verden. Vi 10 forfærdes over, hvad vi have baaret i os og ikke qvart, forfærdes over, hvad vi i Overmod og Tankeløshed have strøet ud. Hjer- [58] tet har i Gjemme alle Dyder, men ogsaa alle Laster, og de kunne trives selv i den goldeste Grund.

Anne Lisbeth rummede i Tankerne, hvad vi her have sagt i 15 Ord, hun var overvældet deraf, hun sank til Jorden, krøb hende den et Stykke. »Begrav mig! begrav mig!» sagde det, og helst havde hun begravet sig selv, dersom Graven var en evig For-glemmelse af Alt. – Det var Alvorens Vækkelses-Stund med Gru og Angest. Overtroen kom Hedt og Koldt i hendes Blod, 20 saa Meget, hun aldrig gad tale om, kom i Tanke. Lydløs, som Skyens Skygge i det klare Maaneskin, foer forbi hende et Syn, hun havde hørt om det før. Tæt forbi hende joge fire fnysende Heste, Ilden skinnede dem ud af Øine og Næseboer, de trak en gloende Kørre, i den sad den onde Herremand, der før meer 25 end et hundred Aar siden havde kuseret her i Egnen. Hver Midnat, hed det, foer han ind i sin Gaard og vendte strax igjen, han var ikke hvid som man siger den Døde er, nei, han var sort som et Kul, et udbrændt Kul. Han nikkede til *Anne Lisbeth* og vinkede: »hæng paa! hæng paa! saa kan Du igjen kjøre i 30 grevelig Vogn og glemme dit Barn!»

Mere ilsom skyndte hun sig afsted og hun naaede Kirke- gaarden; men de sorte Kors og de sorte Rævne blandede sig for hendes Øine, Ravnene skreg som Ravn i Dag havde skreget, dog nu forstod hun hvad det var, den sagde: »jeg er Rævne- 35 moder! jeg er Ravnemoder!» sagde hver af dem, og *Anne Lisbeth* vidste, at Navnet ogsaa gjaldt hende, hun vilde maa- skee blive forvandelt til saadan en sort Fugl og ideligt maatte skrige, hvad den skreg, fik hun ikke Graven gravet.

Og hun kastede sig ned paa Jorden, og hun gravede med 40

28 hundred] hundrede C. 29 et Kul] Kul C, et Kul D. 34 skreg] skreog r, skreg A, skrege B. 35 den] de B, den C, de D. 38 ideligt] idelig A²B, ideligt C.